

על דייב

נדמה לי שחוץ מבלנש, גדעון ודינה - ואולי השכנים - הייתי אני המעורב ביותר בחייו ותחומי פעילותו השונים של דייב.

הגענו לקיבוץ באותה שנה. התחתנו באותה שנה. גידלנו בנים באותה כיתה, ובנות באותה כיתה. בשנות ה-50, בתקופה לפני גרעין ה', או בני המשק, היינו משחקים כדורגל ביחד. אז, במשך 10 שנים הקמנו והפעלנו את "גמדא" ביחד. נהיינו שנינו אברת - אוהדי השחייה, וליווינו את בנינו, ויתר השחקנים, לכל תחרות בארץ, שבתות ברציפות, במשך שנים רבות. לאחרונה היינו נוסעים למשחקי הכדורסל של הגליל העליון ביחד, ובשבתות למשחקי הכביש והכדורגל. אך יותר מכל, שיחקנו ברידג' ביחד, במשך כ-30 שנה!

מתוך מציאות הקירבה שנוצרה בינינו בכל התחומים האלה, נהיינו ממש חברים, למרות הערבדה הביאולוגית שדייב כמעט יכול היה להיות האבא שלי. אך עובדה זו לא הקשתה עלינו לשמור על קשר ידידות קבוע במשך עשרות השנים.

אחטא את האמת, אם לא אציין את העובדה, הידועה לכול, שדייב לא היה האדם שהכי קל להסתדר איתו - בפרט ליד שולחן הברידג'! זה המקום שבו בדרך כלל בא לביטוי בחריפות יתר אופיו של האדם. נדמה לי שקשה לקבוע מי מאיתנו היה עקשן יותר גדול - או ורתון יותר קטן! לכן לא מעט נחלקו דעותינו, אם להכריז 2 ספיד או 3 ספיד עם 9 נקודות בתשובה לפתיחה של 1 ספיד! ולפעמים נהיינו ברידג' על מחלוקת מעין זו. אך עם זאת תמיד הצלחנו להתפשר מחדש ולהמשיך כצורת, למרות 2 או 3 התקופות של גרושין זמניים. וההוכחה להצלחתנו המשותפת, שזכינו שנינו במקביל לתואר "אמן ארצי בכיר" ברידג', תואר שרק מעטים בתנועה הקיבוצית זכו לו.

בתקופה האחרונה סבל דייב הרבה ממחלתו. אך נדמה לי שאחד מסדמני החלמתו היה חזרתו אל שולחן הברידג'. ורק לפני שבועיים שיתפנו פעולה בתחרות ארצית בטבריה. ואני האמנתי, וקווייתי, שנשארו לדייב עוד שנים רבות, למרות מצבו הבריאותי הירוד.

לצערי התבדיתי, וקשה יהיה לי להתרגל שדייב איננו.....